

„Εἰδέγυσ, φησί, κρίμασίν, οἵσιδες Θεός,
ἐντεῦθεν ἀποδημήσεις, πρὸς ὃν ἡτομάσας σεχυ-
τῷ τόπῳ τῆς αναπαύσεως, καὶ διὰ ἡμετέρου ἵστως
ἀκαξίβητηται, ἔνδικος εἶ αὐτὸς ἄξιος, ἀπέδης, πληρο-
φορῶν λέγωντοι ἐνώπιον τῷ Θεῷ, καὶ τῶν ἀγίων
ἀγγέλων τῷ ἀρρένω τηρίσαντων νῦν ἡμῖν, καὶ
τῶν παρευρεθέντων ἐνταῦθα πολλῶν, καὶ ἀξιολόγων
ἀνδρῶν, ὅτι ἀστόμη ἐγὼ ἀυτῷ ἐν τοῖς τοιάτοις ἀν-
τίσθη, καὶ ἀντὶ τοῦ σὺν σώματος, δισταύ-
δατας καὶ παρεδίδει, σέργυων καὶ αὐτὸς καὶ δεφενδεύων
ῷ πᾶσιν ὑποτίθεις (ἴτοι διδάσκων) μηδὲν οὔτε βλαψ-
τῶν τοιάτων καθιυφεῖς (ἴτοι παραβαίνων) τὸ πα-
ράπταν, ἀλλὰ μέχρι τῶν ἐσχάτων κινδύνων αἴματός
τε καὶ θανάτου, υπέρ τοτων αγωνιζόμενος. καὶ εἰ μι-
κρὰ πάνυ τυγχάνει ἡ ἐμὴ περὶ ταῦτα πεῖρα καὶ δύ-
ναμις, ἀλλ’ ἐν πείθομαι, ὅτι ἡ μεγάλησθε ἀγιω-
σύνῃ ἀναπληρώσει τὰ ἐκεῖ ἐλλείματα, καὶ παρὼν
ἡμῖν ἐνταῦθα τῇ ἐνέστη σοι περὶ τὰ τοιάτα τε-
λειότητι, καὶ ἀπάρας, ταῖς σάτις πρὸς θεόν εὐπάρ-
ρησταῖσις ἐντεῦθεστι,,,

Βλέπετε, πόση ἡτον ἡρόοντις καὶ ἡ μέριμνα τοῦ
ἀνδρὸς τάτου ὑπὲρ τῆς Εὐκλησίας, καὶ τῶν ὄρθων τῆς
πίσεως δογμάτων; ποία λοιπὸν διαφορὰ ἡμπορεῖ
ν καὶ δοῦλος, μεταξύ τούτων καὶ ἐκείνων τῶν ἀρχαίων δι-
δασκάλων τῆς Εὐκλησίας, φέρει εἰπεῖν βασιλείου
Γρηγορίου, Αὐτανασίου, Κυρίλλου, καὶ τῶν ὄμοίων, δι-
καὶ τόσου ἀδονταί εἰς τὸν Κόσμον, διὰ τὸν ζῆλον
ὁπῆρε εἶχον ὑπέρ τῆς θείας πίσεως, καθὼς τὸν βλέ-
ποντεν εἰς τὰς ἐπιστάλας τῶν καὶ εἰς τὰς λόγυες τῶν
βεβαιότηται, ἐγὼ λέγω, ἄλλην δὲν δύναται τίνας
ναὶ εὔρῃ διαφορὰν, ἔξω μόνου τὸν χρόνον. ὅτι ἐκεῖ-
νοι παλαιοὶ, καὶ ἥτος νέοις καὶ πρόσφατος. εἰδος' καὶ
θελήσομεν καὶ πλέοντι νὰ εὑρωμεν εἰς τῶν, χω-

φίς να ἀμαυρωθῇ πάντελῶς τῶν μεγάλων ἔκεινων φωτίσσοντο τὸ φέγγυρος, εὔροσκομεν τότε, τὰ παρὰ πάντων δικολογήμενον. Διλαδὴ, ὅτι δικεῖνοι οἵσαι καὶ ἄκα καὶ οἱ πλῆνος, αὐτὸς δὲ μόνος. μόνος ὡς μονοφυής φοίνιξ. μόνος διδάσκαλος. μόνος ἀγωνίς. μόνος ἀπλιτής μόνος οἰκητής. μόνος συμβιβαστής καὶ διαδικτής, καὶ μόνος ὡς πατήρ φιλοσοφούστατος τῆς ἐκκλησίας φροντιστής. δὲν εἶδετε, με πέσσου σέβως, καὶ μὲ πόσην εὐλάβειαν ἔτιμη τῆτον καὶ διορθώνη; καὶ ναὶ βέβαια τοιότος οὗτον, καὶ ὡς τοιότον, οὐχι μόνον οὐδὲ Σχολάριος, ἀλλὰ καὶ οἱ οἴλοι τὸν ἐστέβοντο, ὡς καὶ αὐτὸς ὁ ίδιος βασιλεὺς, καθὼς πολλάκις εἴπομεν καὶ ἀπεδείξαμεν, καὶ μὲ οἴλον. ὅπερ αὐτὸς καὶ πρότερον καὶ οὐδερον εἰκάδη οἱ λόνος αὐτορεπεύς καὶ καταλύτης τῶν βελευμάτων την καὶ τῶν κινημάτων τα. οἷς εν ἀλιθῶς λέγει καὶ δὲν ψύδεται, γέτε ὁ Νομοφύλαξ Ἰωάννης ὁ ἀδικός την κατάδελφος. ὅς τις εἰς τὴν σοφωτάτην ἀντίρριην ὅπερ κανει την ψυδωνύμῳ Ορφεῖς τῆς ἀσυζάτω καὶ θεοχατακύτη εὑώσεως, συχνὰ τὸν οὐαμέλει θεάσοφον κύρικα, καὶ κοινὸν καθηγεμόνα, καὶ φωτῆρα, καὶ πρόμαχον. Καθὼς ἀκόμη καὶ εἰς τὴν Φλωρεντίαν ἔνας κέποιος διάκονος Φίλιππος ἀπέκρινει εἰς τὸν κατὰ ἀληθείαν δαιμονῶντα μέγαν Πρωτοσύγκελον, ὅπερ ὑβρίζωντας ὥνομαζε δαιμονῶντα τὸν ἄγιον, ἀπεκρίνει λέγω, τοιαῦτα πρὸς αὐτὸν,, ὅτι ὁ Εὐφέσες εἰς τὸν ἄγιον Ἀνδρῶπος, καὶ διδάσκαλος ἄριπος, καὶ θεολόγος ἀκρος. Ηλέγοντας δὲ επικείτε (ἴγενον δὲν καταλαμβάνετε) μηδεῖς. οὐδὲ εἰς τοὺς καὶν αὐτοῦ μαθηταὶ σίναι. λέγετε δει αὐτὸν δαιμονῶν, κατὰ τὰς Ιαδαίας τοιαῦτα λέγοντας κατὰ τὰ σωτηρίαν

οῦ μικτής ἐσὶ καὶ ἀυτός. τοιαῦτα περὶ τῆς μεγάλης ὁ καλὸς φίλος πατέρος ἐμαρτυρούει, καὶ τοιαύτην ὑπόληψιν περὶ ἀυτῶν εἶχον ἀπαντεῖς, καὶ πρότερον καὶ ὕστερον, καὶ μάλιστε ὅταν ἐγνωρίθη κοινὸς βούεργετις ἀπὸ τὰ ὑπερφυῆ ταῦτα κατεργάσθωται.

Α' ΛΛΑΚΤΕΛΟΣ ΠΑΝΤΩΝ, ἔφθασε καὶ εἰς ἄυτὸν τὸν αὐτόδικον οὐδὲν νὰ ἀφῆσῃ τὸν κοιλάδα τάυτην τὰ κλαυθμῶντα, καὶ νὰ ἀνιεβῇ σὺν τὴν βράνιον κλινογέλαιαν, διὸ νὰ λάβῃ ἐκεῖ παρὰ τὸν ἀγωνιστέον Χριστόν, τὰς ἐπαξίες ἀμοιβάς τῶν μυρίων ἀγυώνωνται. Οὗτον καὶ κατὰ τὸν ιόκον τῆς φύσεως ἀπέβουσας μικρὸν ἔχειτο σὺν τῷ Γαλατᾶν σὺν τῷ πατρικήν τηοίλκαιν. καὶ φθάνωτας σὺν τῷ τέλος ἀδίδασκε τὰς παρόντας τῷ πρέποντα χριστιανοῖς, καὶ ὑξειρέτως μάλιστα τὰς ἀδίδασκες νὰ φεύγων πάσῃ δυνάμει τὸν θυγαφνόρον ἐνωστιν, μὲ τὸν σὺντραπέ ανατρόπη ὅλη τῆς ορθοδοξίας πίστεως^(α). Γοιαῦτε τινα πα-

(α) Η ἀπολογία, (ἢ ὁ Θεότερον εἰπειν διαμαρτύρεται), ὅπερ ἐπιγράφεται εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ιερᾶς τάτης Μάρκης, εἴναι μὲν αὐτὴν ἀξία καὶ τῆς λεπτῆς ἐκείνης συνειδήσεως, τὴν ἀφηγημένην ἐγώ ἔξω τῆς ἐμῆς διηγήσεως, ἐπειδὴ δεν γιπτόεσσαν συμβιβάσω ταῦτα δοκιματα δύνω τακταὶ ἀνατίγα. οτι κατὰ τὸν Συρόπαιον, πατριαρχεύσαντος τῆς ἀπὸ Κυζίκης Μητροφάνεας τῷ λατινόφρεον οἱ Εὐφρόσυνοι εἶχαν τὸν θρόνοντα. ὅταν ἐπανῆλθεν, ἐπατριαρχεύεν δικαιογένερος. οὐ δὲ αὐτοὶ σπεύσαντες εἰς τὴν ἀγριαν σοφίᾳ σύνοδος κατέσπισαν τὸν θρόνον, καὶ ἐχειροτονήσε τὸν πιστευημένον Αὐτοκαίσαρον. ἐλαμπε δέ, ὡς εἴπομεν ἐν αὐτῇ καὶ ὁ Θεός Μάρκος. λέγεται δέ, ὅτι ἐπὶ τῆς Αὐτοκαίσαρος τάτης ἐσήλω καὶ η πόλις. οὗτος δέ μη εὐσεβῆς τίνος οὐ Πατριαρχεῖ τὴν κοινωνίαν, οὐκ ἔδεχετο εἰς τὴν κηδείαν ταῦτα; ἔξω μόνον, οὐκ εἴπερτις, οτι πειν φύγη αρρωστήσας διεμαρτύρετο, οτι ἀδεχθεὶς καὶ εἰς τὴν ταφρυτὴν τὰς γέραγοντας τὴν ἐνώσιν, εἴτε

ράγγυελας, παρανέσας, καὶ διδάξας ἀπαντάς νὰ
ἔμμενωσι εἰς τὴν καλὴν ὁμολογίαν τῶν πατέρων-
τες, καὶ νὰ μὴν ἀπατῶνται ἀπὸ τὴν χριστολογίαν,
καὶ ὑλικολογίαν τῶν ἀπατεώνων παπιζῶν, παρέ-
δωκεν ἐν εἰρήνῃ τὸ πυρῦμα τοῦ εἰς τὸν Αὐτοκόμενα
Γησῆν ὁ καλὸς ποιμὴν, καὶ αὐτῇ τῇ ἀρχιποίμενος
γύνησιος μαθητής. ὁ Παύλος τῷ θεῖ θριμμήσ. τὸ
εόρμα τῶν θεολόγων. ὁ Λάκμων ὁ μέγας τῆς πί-
στεως. ὁ Πύργος τῆς Γεναιότητος ὁ ἀπερίτρεπτος.
ὁ ὄδηγὸς τῶν πλανωμένων ὁ ἀπφαλέσατος. καὶ πό-
σι, ὡς ποῖα νὰ σίπῳ εὑφημα ὄνόματα, διὰ νὰ τῇ
πλέξω τὸν κατ' αἴτιον ἔπαινον, ὅπῃ ὅσα καὶ ἀν ἐ-
πιτιθάσω τοιαῦτα, δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ φθάσω εἰς
τὴν αἴτιον, ἢ δεὶς ἐγγύς; ἐτελειώθη λοιπὸν ὁ μέ-
γας Μάρκος ὁ τῶν εὐγενικῶν εὐγενέσατος ἀπόγο-
νος, καὶ λαμπρὸς τῶν Εὐφεσίων πρόεδρος, καὶ κοινὸς
διδάσκαλος ὅλης τῆς οἰκουμένης. καὶ θαυμασίως ἐ-
τελειώθη, καθὼς μαρτυρεῖ ἡ ἐπικήδειος μονωδία τῆς
σφρωτάτης Σχολαρία, τὴν ὅποιαν ἔκαμεν εἰς τὴν
ἱεράν της ταφῆν, Θρηνῶν καὶ ὀδυρόμενος τὴν ερημίαν
τῆς γένες ἀπὸ ἐναὶ μέγαν τοιῆτον προσάτην καὶ πρό-
μαχον. εἰς τὴν ιεράν της ταφῆν συνέδρομε πᾶσα ἡ
πόλις, τῶν ἀρχιερέων αἵ τοτε ἐκεῖσε παρευρεθέν-
τες. τῶν ιερέων ὁ χορὸς ἀπας. τῶν μοναχῶντων τὰ
πλάγια. ἄνδρες ὅμει καὶ γυναικεῖς. νεανίσκοι καὶ παρ-
θένοι, πρεσβύτεροι μετὰ νεωτέρων. ὅλοι πάντα-
χρόνεν συνέρρευσαν, ὅχι τόσον διὰ νὰ κάψουν τιμῆν,
εἰς τὸν πάντας τιμήσαντας, ὅσον διὰ νὰ ἀξιωθοῦν
τῆς εὐλογίας καὶ χάριτος τῆς ἐκ τῆς πανιέρου καὶ
θεῖ έκείνης ἐκπειπομένης σφραγίδος, ἄλλοι μὲ τὸν
ἀσπασμὸν ἀντεῖ, καὶ ἄλλοι μὲ μόνην τὴν θεωρίαν,

μή.

ἐπέζησεν. Η καὶ σραφεῖς αἴπὸ τῆς Εὐφέση, στι τῇ
Ιανουαρίᾳ πατριαρχεύοντος. αἴλως γάρ, καὶ δύναμι
ταῦτα συμβιβάσαι.

Κλίνει καὶ ὁ βασιλεὺς, καὶ ὁ Πατριάρχης, καὶ
οἱ ἀρχιερεῖς ὅπωσδήποτε ὄλοι νὰ δεχθῶν τὴν
λατινικὴν δόξαν, καὶ μὲν κάμψη λοιπὸν τὴν ἔνωσιν,
καὶ ἀυτὸς μόνος εὐρίσκεται ἐναντίος. ἐναντίος. εἰς πό-
σης; ὡς ἀπλῶς εἰπεῖν, εἰς ἄλλες. εἰς ποίης; σίς βα-
σιλεῖς, εἰς Πατριάρχας, εἰς ἀρχιερεῖς. καὶ ἐγκρίτους
καὶ λογίες, εἰς τὸν Ιάπαν αὐτὸν. ἀφήνω νὰ λέγω
τὰς Καρδιναλίες, τὰς Λατινεπισκόπιες, καὶ ὅλον
τὸ λατινικὸν γένος, ὅπερ ὄλοι ἔπινεον τῦτο τὸ τέ-
λος, ἐφορεύετο, ἀλλὰ δὲν ἔσυντέλλετο. ἐκολα-
κεύετο, ἀλλὰ δὲν ἔπειθετο. ἐπαρακαλεῖτο, ἀλλὰ
δὲν ἔκαμπτετο. τὴν ἐλευθερίαν τῆς γένης. τὰς κα-
λλὰ τῆς Πατρίδος, τὴν εὐδαιμονίαν ὅλην, ὅπερ τοῦ
επρόβατον, διὰ νὰ τὸν ἐλκύσῃ, ὀνειροπολήμα-
τα καὶ λύρις τὰ ἐσοχάζετο, ὡς πρὸς τὴν ἐλευθε-
ρίαν τῆς ψυχῆς, καὶ τὴν εὐδαιμονίαν τῆς ἡραντί,
τὸν ὑποίον μόνον ἔκεινος μετὰ τῆς Παύλου, ἀληθινὴν
ἐγκώνιζε Πατρίδα. ὅπερ εἶχοταν, καταδίκην, βά-
ραδρον, σάνταν τὴν ἀπειληθεῖσαν, ὥδε τὰς ἐψή-
φικα παντελῶς. τὸν λιμὸν, ὅπερ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖ-
φον ἀυτὸς ἤναγκασε τὰς ἄλλες νὰ δεχθῶν τὸ πα-
πισμόν, ἀυτὸς εχεότητος τὸν εἶχε τρυπήν.

Φυλακὴν, δεσμὸ, ξίφος, καὶ πῦρ, ὡς εὔερ-
γυσταν ἄκρην τὰς ἐνόμιζε. πῶς λοιπὸν ὁ τοιαῦτος,
ὁ μόνος διὰ ταῦτα πάντα ἀγέτητος, καὶ μόνος εἰς
τὰς ἀπάντων γυνώμας ἐνάντιος, ὁ μόνος καταλύτης
τῆς μισιοστιβάδεως ἐνώσεως (ὅποια αμεν ὀδέν) δὲν
σίναι μάρτυς ἀπηρτιστικόνος τῇ πρακτιρέσει, καὶ μάλι-
στα, ὅταν ἐπαραστατικὴ ἐνώπιον τῆς ὑπεριφένου καὶ
ἐωσφοροτικῆς Πλουτοφρίκος; νὰὶ λέγω κατὰ ἀληθείαν,
ἔγω ἐκ τῶν πραγμάτων, καὶ με τὴν μαρτυρίαν τοῦ
Θεία Χρυσοστόμα ἐν πολλοῖς τόποις, τοιαύτην ἔχω
γυνώμην, περὶ τῆς ἡμετέρως λαμπρᾶς καὶ πανευθύνου

Ηρωος. Αλλ' ὅμως καθώς γράφει Γεώργιος Καρέσσιος ὁ σοφάτατος, δὲν τῷ καλεμένῳ αὐτῷ εἰγχειρίδιῳ, κατὰ τῷ Φλωρευτινῷ συλλόγῳ, κεφ. ΙΒ'. ΙΕ', οὗτοί σίγουρα μαρτυρίκες ἐμπράκτως δὲν τοῦ Σλειψανού λέγει γέγοντας, κατὰ δὲ τὸν Μοθύην, ἔτυψαν σφραδρῶς τὸν Εφέσον οἱ ἀπινεῖς ἐκεῖνοι, ὅπως ὑπογράψῃ, ὡς φαίνεται ἐν τοῖς τύποις μετὰ τὸν φλωρευτινὸν σύλλογον,, . Ήδα λοιπὸν, διπλάς πράκτικες κεκόσμηται καὶ μὲν τὰ μαρτυρικά σίγουρα. Ετύψαν λέγει τὸν Εφέσον. καὶ οὖχι ἔτυψαν ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυχεν, ὄλεγοντι καὶ ελαφρῶς, ἀλλὰ σφραδρῶς. δηλούντι μὲν πολὺν διαρκόν, καὶ μὲν διημόν καὶ ἀγριότητα μεγάλην. οὕτων καὶ ἀπινεῖς τὸς βυομάζεις, ἥγεν ἀπάνθρωπας καὶ σπληνερός. ὡστε, διὰ τὸν πολὺν διαρκόν ὑπομείγας γέννασίως, διὰ νὰ μὴν αἴθετήσῃ τὸ πάτριον δόγμα, ἢ τον ἔτοιμον ἀναμφιβόλως νὰ υπομείνῃ ὠσάυτως, καὶ ἀλλότι περισσότερον, ἐώς καὶ ἀυτὸν τὸν ἴδιον Σμύνατον. τὸν ὄποιον, δὲν ἔχεινοι δὲν ἐνδέργυησαν, τέτοιο βέβαιοις ἐπάρθη ἔργον, οὔχι τῆς ἐδίκιετων φιλανθρωπίας, ἀλλὰ καθὼς πολλάκις εἰπομένη, τῆς Σείας προνόμιας, διὰ τὴν μετά ταῦτα σύζησιν, καὶ διέρθωτιν τῆς Εκκλησίας. διὰ τὴν ὄποιαν καὶ εδὲ καθαίρεσθιν, ὡς εἴρηται, ή μέγας θεὸς, ή τὰς βελάς τῶν ἀνθρώπων διατκεδάζων, δὲν ἀφίκεται νὰ τῇ ἐνδέργυησαν οἱ μιαρώτατοι ἔκεινοι, διὰ νὰ μὴ μωκηθῇ δηλαδή κατάτινα τρόπου ή ὑπόλιψίτε, διὰ νὰ μὴν εἰσέλθῃ κανένας Γάδας εἰς τὸν τόπον τοῦ, ἀλλὰ νὰ εύρισκεται εἰς τὴν αξίαν της δεδοξασμένος καὶ ἐντίμος, καὶ γίνεται τοῖς μᾶτι κοινὴ ή ἐκ τῶν Θεοσόφων τὸ λέγων ὠφέλεια. Διέξα τῷ ἀγύιῳ Θεῷ τῷ τὰ πᾶντα σοφῶς διεξέγοντι, τῆς ιματέρας σωτηρίας ἐνεκά.

Ἄλιτρή εἶναι ἡ ξωὴς ἀδελφοῖς, καὶ οἱ ἀγῶνες, καὶ τὸ τέλος τῆς θεοσόφης χίρυκος, καὶ καρτερὸς πιπόνας· γάρ, οὐδὲν ἐν ἀγύλοις δεδοξασμένον Μάρκη τῆς Κύνης Φίλουγενικῆς λαμπρᾶ ποιμένος τῆς Εὐφέσου, καὶ ποινῆς σύμεργυέτην καὶ φωτιόρος, ὅλη τῇ Ορθοδόξῳ πληρώματος. αὐτῷ πρόπει καὶ ἡμεῖς νὰ μημενίσα, καὶ νὰ μημενίσουμεν εἰς τὰς ἀγύλας της συμβολᾶς καὶ παρακινέσθεις, καὶ φεύγωμεν ὅσου δυνάμεθα, ὡς μεταρρχόμενοι αλιστινὸν θάνατον τὴν ὄλεθρον κοινωνίαν τῆς Βδελυφῶν καὶ θεοσυγῶν φράγγυων, εἰς τὰς πίτεις. καὶ ἂν οὐ χρείαν τῶν βιώτικῶν πραγμάτων μᾶς αναγυρκέσθει, νὰ συναγαγρέψωμεν μὲν μήτης, τάτο δὲν βλάπτει. ὅπειδη καὶ μὲ τὰς ἄλλας αἰρετικὰς καὶ ἀστερίες, καθ' ἑκάστην ἀκαταχρίτως συμμετερεφθεία. διὸ ὅτι εἰς τὸν μέγαν τοῦτον ἀγρόν τὸ Κύπρον, ἥτως ἔχει. τὰ ζιζάνια, κατὰ τὸ πατρόν, ἀγακατωμένα μὲ τὸν σῖτον εὑρίσκουνται. Ἐργάται οἰκέροι, ὅπει δέλεστι διαλεχεῖται ἀπὸ τὰς θεοφύτεις, καὶ ὁ μὲν σῖτος νὰ ἀποτελῇ εἰς τὴν αἰώνιον θποτικήν. τὰ δὲ ζιζάνια δέλει παραδοῦται πυρὶ ἀτβέψω. λοιπὸν, ἃς προσέχωμεν καλῶς, διὰ νὰ μένωμεν σῖτος καλός, καὶ νὰ μὴ παραδεχθῶμεν τῶν ζιζάνιων τὰ παπιστρά τὴν ποιότητα καὶ τὴν δύναμιν, καὶ θερόν, οἷον γένοιτο, εὑρεθῶμεν, αὐτὶ σίτη ζιζάνια.

Ἄλιτρῶμεν λοιπὸν σεροὺς τὴν πατρώαν μας εὐσέβειαν. ἃς γένωμεν εἰς τὰ ἔθιμα καὶ τὰ σοριατῆς Λαγανολικῆς ἀγύλας Εἰκαληστασίας, εἰς τὴν δύπολαν ἐγεινήδημεν καὶ ἀκρυευνήδημεν, καὶ ἀνετροάριμεν μὲ τὸν θεῖκὸν τῆς λόγου, καὶ μὲ τὰ ὄχρωμά της μηδέρα. ἃς φεύγωμεν πάς παπιστάς· ως μισέρματα, καὶ ἀπλῶς εἰπεῖν, ως θυτῶς αἴρετικάς, διὰ νὰ μέτωπον οὐδεῖς, ὅσον ἀπὸ τὴν καθαρότητα τῆς πίστως μας, νὰ ἔχωμεν μέρος μὲ τὸν θεῖον· τῆτον διδάσκαλον καὶ πατέρα μας καὶ διὸ αὐτά καὶ σὺν ἀνσέῃ,

μετά τὸν κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. ἐπειδὴ μεγάλην
εἰπλάτητος καὶ ὄχει παρρησίαν εἰς τὸν Θεόν, καὶ δύνα-
ται καὶ φέλει· νὰ πρετερέῃ μπρέος ἡμῶν, διὰ τοὺς
ὅποις ἡμᾶς ὑπέμεινε πόνια· μαρτύρια, ἐκένωσεν ἴδρω-
τας ἀπελέσθη μάχης αἵματος ἡγυανίδη· διὰ διά-
πορος καὶ ἀερίουντος· ἡξέρω πάντας τοῖς ζεύς.
Χριστοῦ δέει, διὰ φριλαναγκώντος χριστιανός· ἡγυανίδη·
ζήτηται καὶ θαυμαστῶν διήγησιν, καὶ σφραγίδες λέγεται, καὶ τὰ
ζήτημά την σίνην δίκαιων καὶ εὐλογούν· ἀλλ' ὅμως ἔκει-
νο, ἀπὸ εἴς αὐτῆς είπον; διὰ σανταλίας καλές μᾶς
ἔλειψαν απὸ τὴν παρεστατὴν διήγησιν, ἐξαιτίας τῆς
δσινῆς Λιλώσεως, ἐκεῖνο τὸ ἱδιον λέγω καὶ διὰ τὰ
θάυματα. ὅτι ἀν εἶχαμεν τὸν εἴς αὐτῆς βίον του,
βεβαιώτατα ἔκει ἡμέλαμεν ίδη καὶ αὐτά. ἐπειδὴ σ-
γῶ παντελῶς δὲν αἱμφιβάλλω, πῶς διαξάζων τὺς
αὐτὸν ἀντιδοξάζοντας μέγας θεὸς, ἐδόξασε τὸ
πισόν ταῦθαλον, καὶ μετὰ αὐτὸν τὸ χάρισμα, τὸ ὁ-
ποῖον καὶ μετὰ πολλὰ δλιγυωτέραν δάλευσιν, ἡξιώθη-
σαν καὶ ἄλλοι πάμπολοι. ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἔχομεν
ἔκδησιν τότο τὸ φῶς, πρῶτον μὲν ἔχομεν τὴν μπρέ-
άγνωστον ζωὴν την, μαρτυρεμένην, οὐχὶ ἐπὸ ξύνα, η
δύω, ἀλλὰ ἀκόλαθηνός, οὐχὶ εύκαταφρόνητον. δεύ-
τερον ἔχομεν τὴν ἀυδεντίαν τῆς συνοδικῆς θεοπίσ-
ματος, ἐπειδὴ μᾶς ἀποφασίζει ἐν ἀγύιᾳ πυεύματι· νὰ
τὸν γυναικῶμεν διὰ μέγαν ἀγιον τῆς Εκκλησίας;
καὶ νὰ τῷ ἐπιτελεῖται ψευστικῶς ἐτιμήσει τὴν σεβασ-
μίαν ἑορτήν.

Αλλ' ὅμως, διὰ νὰ μὴν ἀφίσωμεν παντάπα-
σιν ἐπεριμένας· καὶ ἀμετάχθες τῆς ἀραιίας τάυτης κα-
ρυκείας τὰς φριλαστικατεργάτες φυγάδες, ἐγὼ ἔρχο-
μαι νὰ περιγράψω ἐδώληγε τῷ τῷ αγίᾳ τῷτο θαυ-
μαστῶν, τὸ ὄποιον παραδόξως τωόντι ἐτέλεστην, οὐ
ἄροι πολλῶν χρόνων εἰς τὸ ματσολόγυον. σίγατος

τὸ Θαῖρα τοικτού, καθὼς ἐγώ ἀυτὸς δί ἀκοῆς ἔντο.
προσλαβού, διὸ τὸν πολλὸν καὶ γέγκλην εὐλά-
βεισμένον τὸν πόδον, ὅπερ ἔχω εἰς τὸν οὐρανὸν τὸν θεῖ-
ον, οἰράρχην, ἐναντίου τῶν δυστεβῶν παπισῶν, εὑ-
ρισκόμενος εἰς τὸ πρεσβολάγγιον, μὲν τὸ βρύγον ἀνα-
τέλλεται νὰ κατέληπται νὰ κηρύξει σὺ τῇ
Εἶως, τῷ ιεροκόρυκος, ἡπέλιττῳ νὰ κηρύξει σὺ τῇ
Ἐκκλησίᾳ τῷ παρευρεθέντας χριστιανὸς τὸν α-
γίου τατού, τῷ επιπέδῳ τῆς Ιερᾶς μνήμης την, μετ-
άντη, ἵτοι κατὰ τὴν ιερήν, τῇ Γαλικαρδίᾳ, διορίζει ἡ συ-
νάδεικη ἀπόφραξις ψὲ τελήτην ἡ σεβατικά την ἑορ-
τήν, εἰπε, λοιπὸν, μὲν βραχυλογίκην τὸν καὶ ποῖος
τὸν εἶπε, Μίσχος τῆς Ιερέση. πότου μήγανόνη διὰ
τοῦ οἰκτίθηται ὁ Μίσχος τῆς Ιερέση. πότου μήγανόνη διὰ
τοῦ εὐσέβειαν, καὶ πῶς ἔχομεν ὅλοιμος Χρόνος με-
γάλον νὰ τὸν ευχαριστῶμεν, καὶ νὰ τὸν τιμῶμεν ὡς
ευεργέτην μας, διατὶ μόνος μὲς ἐφύλαξε τὸν πίστιν,
τὴν ἐποίησεν ὅλοι οἱ ἄλλοι, τὸν ἀπρόδωκον. καὶ ὅτι κα-
τὰ τὸν ἄστρον βίναι οὐτοῦτη, καὶ ὁ βηλεμένος δύ-
νται νὰ τὸν ἕօρτας ἀκωλύτως, καθὼς οὐτοῦτος
σύνεδος ἐποδίαξεν. ὅπερ λέγω, δὲν σᾶς αἰναγκά-
στητε, νὰ ἀργοῦτετε ἄστρον, μὲν τὸ νὰ ἐλαχίστη συνε-
χεῖ, νὰ ἀργοῦτετε ἄστρον. τὰς παρακινῶ ὅμως νὰ ἐλα-
χῶς αργύριας παλλακίες. τὰς παρακινῶ ὅμως νὰ
τετελεῖτε τὸν θεόν, καὶ εἰς τὰς αἰναγκάσας σας
ἔχετε μαστίγιν εἰς τὸν θεόν. καὶ εἰς τὰς αἰναγκάσας σας
βοηθόν. καὶ μετὰ ταῦτα ὑπάγετε εὐ εἰρήνῃ εἰς
τὰς ἔργυασας. αὐτὸν τὸν θεόντος καὶ νὰ τὸν δόξατε, τὰς
καὶ μετά τὸν Εκκλησίαν τὴν Βηλεμένον. εἶχει ὁ πότος τὴν
μαστίγιον εἰς τὸν προτρόπον εἰς ἀυτὸν τὸτο,
διὸ νὰ αποβαίνῃ οὐδέποτε ἀυτῷ, εἰς καταισχύνην τῶν
ἀνθρώπων την καὶ ἐδικῶν μας εἰχεῖτον.

Ἄυτα εἶπα. καὶ γενομένης ἀπολυτεῖσθε τοῦ ἐσ-
περιττοῦ, εἴλαθοιμεν, καὶ ἐκαθίσαμεν εἶψε τῷ Ναοῦ
πρὸς ὄλιγον, κατὰ τὸ ἐκεῖ σύνηθες. οὐ δέτις ἐκεῖ
γέρων ἀνήρ, ἐντίπος κατὰ τὸ γένος, Διημητρέλις

χάνομα, Συριπταῖος τὸ ἐπίθλην. ὅς τις διὰ τὸ βαθὺ¹
γῆράς τε μέλις ἐδέχετο εἰς τὴν ἀκοίνυτην τὸ λεγό-
μενον. ἔτος ὁ γέρων, μετὰ τὸ καθίσαι, ἥρωτιτέ
με χθαμαλῇ τῇ φωνῇ, καὶ τρεμόσῃ τῇ προφορᾷ
μᾶτιστι λέγων, διδάσκαλε, διὰ ποίου ἐλεγεῖς, καὶ
ὅπερ ἐλεγεῖς; διὰ τοῦ Μάρκου τῆς Εὐφέση; νοῦ
τὸν ἀπεκρίθηκα εἶγώ. διατὶ ἐρώτας; ἐρώτω, εἶπε,
διατὶ ἐγὼ νὰ σὲ εἴπω διὰ ἄυτον τοῦ Μάρκου. εἶγὼ;
εἶπεν, εἰχα μίαν ἀδελφήν. νὰ, τὴν ἡξεύρανή ἀ-
δευτία της, δεῖξας τὴς κανοκένας παρὰ ἡμῖν. αὐτὴ
εὐχαριστοῦσα θεότενησε, καὶ Βαρεώς ἡθένησεν. εἶχα μίαν
ὅλας τὰς ίατρὰς τῶν τόπωνας, ὅπερ τὴν ἀκείταζαν.
καὶ μήν μηπορήντες νὰ τὴν ίατρεύσουν, εἰς ὅλον τὸ Ο-
κερον, μᾶς τὴν ἀπίλπισαν, καὶ τὴν ἀπεφάσισαν,
πῶς χωρὶς ἄλλο ἀποδινόσκει. καὶ ἀληθινὰ, λέγει,
τρεῖς ἡμέρας ἔγενε καὶ ἀλαλος καὶ ἀναίσθητος, καὶ πα-
τελῶς ἀκίνητος, σύνει καὶ μητέρας, μὴ βλέποντες καρ-
μηλαν ἐλπίδα, ἀρχίσαμεν νὰ φροντίζωμεν, τὰ χρεια-
ζόμενα διὰ τὴν καδείαντης, καὶ τὴν ἐχλακίαμεν ὡς ἀ-
γεθαμένην. εὐ τῷ μεταξύ, λέγει, σκότῳ ἡμεῖς ε-
ργοτιμέναρεν διὰ νὰ τελειώσουμεν, εξαφνα ἡκάστημεν,
όκτη εὔγυαλεν εὐαγεργάλον ἀνατενάγυρον, καὶ μὲ τὸν
ἀνατενάγυρον, καὶ φωνὴν, καὶ εἰς τὸ ἐμπρόσθιν μέρος
ἐγύριστε λέγυσται, ὅλης καὶ δέντρος ἀλλάζεται, εἴπεν,
ὅπη ἐπνίγηκε μέσα εἰς τὸ νερόν; τότε, μητέρα, λέ-
γει, παρευθὺς ἐδράμαμεν πληυσίου της, καὶ μὲ ἀνέλ-
πισον χαράν, ὅπερ τὴν ἡκάστημεν νὰ ὀμιλήσῃ, τὴν
βρωτήταρευ τί ἔχει; καὶ διατὶ νὰ εἴναι τόσου βρωτ-
μένη; καὶ αὐτὴ μᾶς ἀπεκρίθη, διὰ τῶρα ὀλίγον πρα-
τήτερος, ἥλθεν εὐαγέστατος, καὶ μὲ ἐκῆρε,
καὶ μὲ ἐπῆχεν, εἰς μίαν βρύσιν, καὶ μὲ ἐβάλε μέσα
εἰς τὴν Γεράνην, καὶ μὲ ἐπλυνε. καὶ αφ' εἰ μὲ ἐπλυ-
νε, μῆ εἶπε, σύρε τώρα. δὲν ἔχεις πλέον τί ποτας.
καὶ τώρα εἶμαι βλεγμένη, καὶ ἀλογάνονται, πῶς εἴκαι

καλλίτερος, λέγομεν οὐκεῖσ, ἀλλὰ δὲν τὸν εὑρῶτησας,
ποῖος ἦτον; τὸν ιρωτιστα, μᾶς ἀπέκριθι, ποῖος
στοιχεῖ οὐγιωσύνητα; καὶ μὴ ἀπέκριθι, ἐγὼ τοῦτο
ὁ Μάρκος τῆς Β' φράσας εὑρενικός. τότε, λέγει,
καὶ οἵτις επιάσαρεν διὰ τὸν αὐλαῖδην, καὶ εἶδα-
κεν, διὰ τὴν εἰλικριναῖς ἤτον καταβρευμένα, ὅχι μόνον
τὰ ρέχα όπερε φόροι, αλλὰ αὐτόν καὶ τὰ σύνωματα,
περὶ τὰ δικοῖα διείτετο. Καὶ ἀπὸ τότε, λέγει, ε-
γίνε καλλί, καὶ εἴτην υἱεροχ δικαπέντε χρόνους, καὶ
απέστακεν. αὐτὸν ἡξεύρω, λέγει, ναὶ εἰπώ εγὼ δὲ
αὐτὸν τὸν αὐγιον, οπά τὸ εἶδος οὗτος εἰς τὴν αὐλαῖ-
ρην με, ἐχαρικα εγὼ ὑπερβολικά, διατὶ αὐτοπί-
σως καὶ αὐτοτιδεύτως εβεβαίωσε τὸν λόγον μου. δι-
καλὸς γέρων διείνος. καὶ διὸ περισσότεραν βεβαιό-
τητα, πάλιν εγὼ ιρωτιστα μυτὸν λέγων, καὶ εἴ-
χετε κύριο Διονυτράκη, προτίτερα καμιλίου εἰδητον
διὰ αὐτὸν τὸν αὐγιον; ὅχι ἀπέκριθι, μήτε τὸν ἡκύ-
τακεν ποτέμας. μένον δὲτ εκείνην τὴν αἰτίαν τὸν
απέστακεν. τότε πάλιν εγὼ φράσις εἰς τὰς παρόν-
τας χρονικαῖς εἰπον, βλέπετε αὐτοὺς, πῶς οἵ α-
γύλικας Εὐκαλυπτίας διν σφάλλει εἰς τὴν απόφασίκ
της. ίδε. εἴσαιρης μοναχοίστας ὑκνήσατε, πῶς τὸν α-
δεξασσν διεσός, καὶ εἶναι θεῖος ιεράρχης, καὶ ὃχει παρ-
τητίαν σὺς τὸν θειὸν νὰ πρεσβέυῃ διὰ τὰς αἱμαρτίας
μας. αὐτὴ ὡμηλιγκα τὸ ἐσπέρας, καὶ τῷ προὶ ἐπή-
γυα οἵ αὐλαῖη Εὐκαλυπτίαν δηλαδὴ τῆς αγύλιας Παρασ-
κευῆς, διὸ νὰ λειτυργηθῶ, καὶ διὰ τοῦ βλέπω καὶ εἰκό-
νας τὴς αγύλιας τάτα, τὴν ὄποιαν φέρον ἀπὸ τὸ ὄσπέ-
τιον εκείνης τῆς γυναικὸς, μετεπιγραφής, ὁ αὐγιος
Μάρκος διεὑρενικός αρχιερεὺς, δηλαδὴ καθὼς ἐ-
ράμη εἰς τὴν ζωγράφρα τὴν ἀπαιδευτίαν.

Γένε, λοιπόν, χριστιανοί, καὶ θαύμα τῆς ἀγάλου
φύτα. Θαῦμα κατὰ αληθείαν οὐτως θαύμα. οχι
τότον διατή τάχα παραδόξως, εἰς οπαστεύησιν τῶν
πυλῶν τῆς θαύματος, τὸν πέρα τῶν ακάντων ἀπηλ-
τιστένη γυναικαὶ ἄλλαι διατί εἶναι καὶ παντάκα-
σιν ἀπλισθούσι, ἀκατιστεύσιού, ανεπιτέχνητον, καὶ
αναπίτηδευτον, καὶ τοσύτον, οσον οὔτε εδε οὔτε οὔτε,
εδε οὔτε οὔτε οἱ ανθρώποι εκεῖνοι τὸ οὔ-
τομα τῆς πατρόστυτη. οὐδὲ θέλωτας οὐ τῷ πα-
ραδόξῳ ποιτις θεὸς να φανερώσῃ καὶ να δρεῖασθη
τὸν κινόν τε θεούποντα, διὰ να μηδέπειρα καὶ οὐδείς
τὸν γῆλόντε τῷ τὴν καρτερίαν τῆς ψυχῆς τὸ σίστην
όμολογούσιν τῆς ἀληθείας, διὰ τότο ενίργυισε παρα-
δόξως πάντι, διὰ τῆς αὐτῆς ἀπιστίας καὶ ἐπι-
σκέψιεως, τῆς γυναικὸς ἀκείγης τὴν οὐέλπιευσ θε-
ραπείαν.

Α' Διὸς πατέρων θείου εγκαθώπισμα, τόμε-
νος τῶν θείων χαρίτων, σόμη τῶν ιερῶν θεολόγων,
προβολῆς τῆς ορθοδόξου πίστεως, οπέριαχές τῆς ἀ-
γύιας τῆς Χριστῆς Εκκλησίας, ξύλωτα θεομότατε τῆς
πατροπαραδότης ομολογίας τῇ ἀγίᾳ συμβολῇ, ξά-
θισμέτα τῇ πατικῇ φρουράγματος, καὶ ανορθώτα τοῦ
ἀνατολικῆς φρονιμάτος, δόξα, καύχημα, καὶ σύλε-
κυ εδραίωμα τῆς Ανατολικῆς Εκκλησίας, Ιλεως ε-
πιδε εἰς τὴν ἐκκίνησιν αὐτούτης, καὶ δόξαι με τὸν τα-
πεινὸν καὶ εὐτελῆ τῶν λόγων, καὶ αὐτάμενοι τὴν
προσέρσοντας τῆς αμαρτωλῆς με ψυχῆς, με τὰς πνευ-
ματικὰς καὶ θραυσίς σε εὐλογίας. οἰδας γάρ τὸν γῆ-
λον καὶ τὸν πόθον καὶ τὴν εὐλάβειαν, ὅπερ ἔχει εἰς
τὴν σὴν αὐγούστητα, διὰ τὰς ιερατὰς, καὶ μυρίας, καὶ
οπτεροβαλικάσιν αὐγώνας, οπέρερ τῆς Εκκλησίας τοῦ
Χριστοῦ. οὐ μόνον δέ τὸν ταπεινὸν εἴτε, ἀλλὰ καὶ
πάντα σύλληστα χριστιανὸν, αντέμεινε ταῖς πλα-
ταῖς στασίαις

σταύρου δωρεαῖς καὶ χαρίσμασι. Καὶ πλὴν πάσιν αἰτησον
ήμας γὰρ εὐαρεστός μεν διὸ μετανοίας τῷ Κυριῳ
ήμῶν Ἰησῷ Χριστῷ· καὶ Ήδόξα καὶ τὸ κράτος σὺν
τῷ Πατρὶ, καὶ τῷ ἀγίῳ Πνεύματι, εἰς τὰς αἰώ-
νας τῶν αἰώνων, Αμήν.

**Εἰς τὴν ἔκτην δικολογίαν πρόσεχε καλῶς αὐτομνώσαι, δικοντι-
αῖς αὐτομνίσατη, καὶ αὔριαν αὐτῇ πάντων, κατέ τῷ
πακοδόξειν παπιγῶν.**

